

[Hans Hansen.]

netop naar man kommer ind paa en Betragtning af Luksusbyggeri og Beskatning deraf. Jeg udtalte min Tvivl om, hvorvidt det var muligt at drage Nytte af Beskatningen i den Form, hvori den nu er foreslaaet, altsaa Overføringen af Ejendoms-skyld til Grundskyld, hvis man ikke gav Kommunerne Bemyndigelse til at foretage Lempelse overfor Prioriteterne. Berettigelsen af denne Tvivl blev egentlig stærkt understreget ikke alene i det ærede Medlem Hr. Fiskers første Indlæg, men ogsaa anden Gang, det ærede Medlem havde Ordet, i de Besværinger, den Frygt, der laa i det ærede Medlems Udtalelser om, hvor vanskeligt det vilde være for Kommunerne at føre Loven ud i ret stor Udstrækning af Hensyn til de praktiske Vanskeligheder, som melder sig. Det var egentlig en god Begrundelse af den Tvivl, jeg udtalte.

Den højtærede Minister sagde, at han ikke forstod min Tankegang. Den højtærede Minister plejer dog ikke at være tungnem. Det, der laa i mine Betragtninger, var, at jeg tror ikke, det er muligt i ret stor Udstrækning at bruge Loven, hvis man ikke kan foretage Lempelser overfor det uheldige Forhold, der vil komme frem, nemlig Prioritetsgælden, hvis man viderefører Grundskylden; dér, hvor man omlægger Ligningsforholdet efter § 18 i Landkommunalloven af 1867, er det først, Vanskelighederne vil melde sig for Alvor, hvis der ikke er Bemyndigelse for Kommunerne til at foretage Lempelser overfor Prioritetsgælden. Jeg udtalte herom, som det findes i Fortrykket Sp. 4783, at hvis man giver Sogneraadene en Bemyndigelse til at tage Hensyn til Pante-gældens Højde i Forhold til Vurderingen til Skyld og begrænser Retten for Kommunalraadene til en fast Aarrække, f. Eks. 25 Aar, hvorefter Grundskyldens Højde skal være ens for alle Ejendomme, vil der være Mulighed for at komme langt i Retning af Videreførelse af Grundskylden. Med Hensyn til § 7 udtalte jeg, at den nye Form for amtskommunal Beskatning var en mørk Plet paa Lovforslaget. Der fremkom den højtærede Indenrigsminister med en Betragtning om, at det var dog et Fremskridt at komme bort fra at tvinge Kommunerne til at opkræve Amtsskatterne. Det forandrer ikke i mindste Maade min Opfattelse, at det er en mørk Plet, at man indfører en ny Form for personlig Beskatning, for Indkomstbeskatning i et i øvrigt godt Forslag.

Det ærede Medlem Hr. Fiskers Anbefaling af Lovforslaget var jo vævet ind i en hel Masse Besværinger, og jeg forstaaer ud-

mærket godt, hvad der ligger til Grund for hele hans Betragtning. Men der er en Ting, jeg gerne vil have Lov til at understrege. Det er det ærede Medlems Udtalelse om, at Ejendomsskylden i sine Virkninger er en Byrde paa Arbejdet og hemmer Arbejde og Produktion. Denne Udtalelse er rigtig, men den siger ogsaa meget mere, for den er efter min Mening en knusende Fordømmelse af det, der ligger til Grund for hele den socialdemokratiske Skattebetragtning. Det er netop det samme, der kan siges om al Beskatning, at den fordyrer Arbejdet og hemmer Produktionen. Der er en Ting at bemærke ved Grundskyldsbeskatningen, og det er den, at der ikke er Plads for Velfærdsbetragtninger, der er ikke Plads for, at man kan komme ind paa Betragtninger over, hvordan Virkningen bliver, fordi den er bygget over — som det er sagt saa mange Gange — den strengeste Form for Retfærdighed, fordi den fører til, som jeg allerede har udtalt, at de, der udnytter deres Grunde daarligst, faar en Forskydning i ugunstig Retning. Men det er ogsaa saadan, Virkningen skal være. Det forekommer mig, at heraf følger, at der er al mulig Grund til at gaa bort fra Beskatningen af Ejendomme, fra Ejendoms-skyld, fordi den virker, som det ærede Medlem udtrykte det, som en Byrde for Arbejdet og til Hemmelse af Produktionen. Det er en stærk Begrundelse for Ejendoms-skyldens Mangel paa Berettigelse. Svagheden ved Grundskylden ligger i, at der ikke er Plads for Velfærdsbetragtninger.

Det ærede Medlem Hr. Duborg sagde, at Systemet er umuligt, og at vi maa søge at faa det faste Ligningsprincip. Det er i høj Grad rigtigt. Men Spørgsmaalet bliver da, hvor stor den faste Grundskylds-Promille eller -Procent skal være. At Systemet er urimeligt og uholdbart, giver jeg det ærede Medlem Ret i, men naar det ærede Medlem indrømmer det rigtige i at inddrage den fremtidige Grundværdistigning, har det ærede Medlem egentlig forladt den første Skanse, og saa er det umuligt for det ærede Medlem at holde den anden. Det er nemlig umuligt at holde fast paa, at det er uretfærdigt at inddrage ogsaa den Grundværdistigning, der er sket. Det bliver egentlig til syvende og sidst kun et Spørgsmaal om at overvinde praktiske Vanskeligheder.

Det ærede Medlem Hr. Fibiger siger, at det er ligegyldigt, om man betaler Pengene i Skatter eller som Prioritetsrenter, men der er dog en Forskel her. Der er ikke her Tale om et Enten-Eller. Som det allerede er fremgaaet og mange Gange begrundet, betyder nemlig det, at det offent-